

STOER

STOER

Th.M.Coleman

Van Th.M. Coleman verscheen eerder:

ANDREAS

Columns op : www.thmcoleman.com

Schrijver: Th.M. Coleman

Coverontwerp: Tim Breek

Auteursfoto: Philip Breek

ISBN: 9789464354874

© Th.M.Coleman

Halverwege de trap kom ik hem tegen. Om te voorkomen dat we elkaar raken houd ik mijn arm raar achter mijn rug, alsof ik in mijn hand een verrassing heb die hij nog niet mag zien. Ik vermijd oogcontact, druk ik me tegen de leuning en loop snel door naar beneden. Als ik hem boven in zijn studeerkamer heen en weer hoor lopen grijpt de paniek me bij de strot. Weggezien nu. Het is laf dat ik vlucht, maar ik kan niet aanzien hoe Arthur het huis leegplundert.

Ik trek de voordeur achter me dicht en ga in de looppas naar de overkant, naar Louise. Via het klinkerpaadje langs de zijkant van het huis loop ik naar haar achtertuin. De achterdeur staat wagenwijd open, de ramen op de eerste etage ook en er klinkt Nederlandstalige muziek. Op de drempel van haar keuken blijf ik even staan luisteren. De stem van de zanger komt me bekend voor, maar het nummer ken ik niet. Op het moment dat ik door wil lopen hoor ik de stem van Louise als ze luidkeels met het refrein mee begint te zingen. Ik loop de keuken in en ga met mijn rug tegen het aanrecht staan luisteren. Ik glimlach. Erg toonvast is ze niet, maar haar stem heeft een aantrekkelijke helderheid.

Ik ga weer op de drempel in de deuropening staan en sluit mijn ogen. De warme ochtendzon, het aanstekelijke refrein en de vrolijke stem van Louise zouden me goed moeten doen. Met mijn hoofd tegen de deurpost probeer ik van het moment te

genieten. Zonlicht, muziek, vriendschap. Alle ingrediënten zijn er, maar natuurlijk blijf ik in mineur. Zo leuk is het leven niet.

‘Louise,’ roep ik.

Mijn stem klinkt wat schor. Geen reactie. Ik kom niet van mijn plek, niet in staat iets anders te doen dan daar te staan, te luisteren naar het zingen van mijn vriendin en niet te luisteren naar de tekst van het melige liefdesliedje.

Ik verman me, stap de tuin in en schreeuw : ‘LOE.’

Het liedje is plotseling afgelopen en mijn kreet klinkt hysterisch hard. Louises hoofd verschijnt voor het open raam en ze wuift dat ze eraan komt.

Ik keer terug naar mijn plek in de deuropening, mijn gezicht opgeheven naar de zon, mijn ogen gesloten. Achter me hoor ik Louise neuriënd de keuken binnenkomen. Geluid van glazen die op het aanrecht gezet worden. Ze spoelt iets af onder de kraan.

‘Mijn God, Helena, wat ben jij vroeg.’

Ik zwijg.

Ja vroeg, nog geen negen uur. Dat was het tijdstip dat ik altijd met plezier mijn eerste kopje koffie inschonk. Dat uurtje relaxen verdiende ik, vond ik, want iedere dag weer was het een strijd om Merel op tijd de deur uit te werken. Mijn dochter sliep niet, maar lag in coma.

‘Ik kan je met één been over mijn schouder de trap af laten stuiteren en nog slaap je door,’ had ik eens tegen haar gezegd. Merel vond dat ik niet zeuren moest, ze kwam nooit te laat. Ook niet als ze om kwart voor negen wegfietste en haar eerste lesuur om klokslag half negen begon. ‘Back to the future’ noemde ik dat. Waarschijnlijk wond ze de conciërge op school om haar vinger, want klachten heb ik nooit gehad.

‘Zal ik?’

Ik kijk om, Louise houdt vragend een koffiekkan in de lucht. Ik knik.

‘Sorry, was even ver weg met mijn gedachten.’

Ze vraagt niet verder. Ik kijk toe hoe ze twee bekers uit een bovenkastje pakt en de suikerpot bijvult.

‘Last van drempelvrees?’ vraagt ze met een zijdelingse blik op mij.

Ik doe een aarzelende stap naar binnen en ga dan meteen weer naar buiten.

‘Kunnen we niet in de tuin gaan zitten?’

Louise kijkt me even onderzoekend aan en schenkt koffie in. Ze pakt een vestje van de keukenstoel, slaat het om haar schouders en geeft me een beker. Achterin haar tuin is misschien nog wat fris zo ‘s morgens vroeg, maar ik heb geen zin bij haar in de woonkamer te zitten met zicht op mijn eigen voortuin. We lopen naar buiten en in ganzenpas steken we het nog natte gras over. Raadt ze waarom ik zo vroeg kom binnenlopen en ver weg achterin de tuin in de schaduw wil zitten?

Met een overvolle doos met boeken en papieren stevig tegen zich aangeklemd loopt hij langzaam het tuinpad af. Als hij met zijn voet het tuinhek een zetje geeft beginnen de bovenste papieren te schuiven. Met zijn kin probeert hij de stapel in bedwang te houden, maar hij kan niet voorkomen dat er iets tussenuit valt.

Arthur wil niet omkijken, hij weet zeker dat Helena hem in de erker na staat te kijken. Rechtop, armen stijf over elkaar heen geslagen, met in haar ogen een blik van ja van wat? Hij weet het eerlijk gezegd niet. Afkeuring? Woede? Met haar middelvinger omhoog? Of kijkt ze gekwetst, verdrietig? Misschien staat ze gewoon te zwaaïen, zo van dáág. Het zou hem niets verbazen, Helena laat zich nooit kennen en gaat alle problemen in haar leven altijd met een flinke dosis humor te lijf.

Met een schuin oog kijkt hij wat er aan zijn stapel papieren ontsnapt is. Zijn ogen dwalen over het pad en dan valt zijn blik op het gekleurde pasje dat half op de lage rhododendron ligt.

Arthur buigt zijn hoofd naar voren, waarna de stapel begint te schuiven en er alsnog wat papieren wegdwarrelen. Hij knielt en laat de doos met een klap vallen. Op zijn hurken grist hij het pasje tussen de bloeiende bloemen vandaan en bekijkt het. Wat vreemd dat zijn Ajax seizoenkaart in deze doos terechtgekomen is. Verbaasd draait hij het pasje om en staart naar zijn naam. Alsof hij het niet kan geloven, haalt hij zijn portefeuille uit zijn kontzak en checkt de inhoud. Natuurlijk zit het pasje daar niet in, hij houdt het in zijn hand en heeft het net uit het struikgewas gevist.

Zijn blik gaat naar de roze bloemen. De aarde onder de struiken is droog, de sproeier zou aangezet moeten worden. Heel even schudt hij zijn hoofd. Wat een vreemde gedachte, had hij ooit in al die jaren een sproeier aangezet? Helena hield zich altijd met de tuin bezig, eerlijk gezegd zou hij niet weten hoe vaak ze de tuin sproeide. Op een dag als vandaag waarschijnlijk, want het is ondanks het vroege tijdstip al vrij warm, zijn overhemd plakt aan zijn rug.

Zorgvuldig stopt hij zijn seizoenkaart weg in zijn portefeuille, gaat staan en kijkt naar de half opengescheurde doos aan zijn voeten. Hij heeft geen idee of hij alles wat hij in de nabije toekomst nodig zal hebben gepakt heeft, hij is nogal ongeordend te werk gegaan. Links en rechts heeft hij mappen en papieren bij elkaar gegraaid en hij heeft het vervelende gevoel dat hij de helft vergeten is. Het zou betekenen dat hij binnenkort weer langs moet komen en daar heeft hij helemaal geen trek in.

Arthur voelt Helena's ogen prikken in zijn rug en heeft opeens haast om weg te komen.

Hij zakt weer door zijn knieën, legt een paar weggewaaide papieren bovenop de wankelende stapel en tilt de doos op. Het gewicht van zijn rechterknie kraakt en de spieren in zijn onderrug protesteren als hij overeind komt. Bij het tuinkruk werpt hij een vluchtige blik om zich heen om te controleren of hij niets over het hoofd heeft gezien en dan kijkt hij toch uit zijn ooghoeken naar de erker. Ze staat er niet.

Met de beker warme koffie in mijn hand loop ik naar het zitje achterin de tuin, Louise in mijn kielzog.

‘Casanova is het huis aan het leegroven,’ zeg ik over mijn schouder.

‘Ja ik zag hem met jullie giga tv sjouwen.’

Ik stop zo abrupt dat Louise tegen me aanbotst.

‘Jezus, Helena, geintje.’

Ik draai me om. De koffie loopt langs de zijkant van haar beker.

Voorovergebogen likt ze wat druppels van haar pols.

We gaan zitten. Louise knikt me terugstellend toe.

‘Ik heb hem hooguit drie keer met een doos langs zien schuiven.’

Oh, ze heeft hem dus gezien.

‘Volgens mij staat je bankstel er nog. En je tv hangt ook nog aan de muur.’

We zwijgen weer. Op de schoorsteen van de burens zit een merel te zingen. Hij vliegt op en gaat een paar meter lager op de nok van het dak zitten en fluit weer verder. Ik volg hem met mijn ogen.

‘Merel,’ mompel ik.

‘Heeft ze nog steeds niet gebeld?’

Mijn blik gaat van de vogel naar Louise. Ze zit kouwelijk ineengedoken met haar handen om de warme mok.

‘Ik had het over die vogel daar. Hoor je dat niet?’

Louise volgt mijn wijzende vinger. Haar gezicht betreft.

‘Ja die hoor ik. Vooral ‘s morgens om vijf uur. Wanneer houden die hun snavel? Zomers toch?’

‘Mij stoort het nooit, ik vind het mooi.... vredig. Ik heb niet voor niets...’

Ik maak mijn zin niet af. Het was niet eens mijn idee om onze dochter Merel te noemen.

We zaten in het avondzonnetje op het balkon van ons appartement in de Pijp. Arthur een biertje, ik een frisje. Ik probeerde net als hij mijn voeten op de reling te leggen, maar mijn dikke buik zat in de weg. We luisterden naar het zingen van een merel die zich zat uit te sloven in de kruin van de boom waar we op neer keken. We zagen hem niet, maar hoorden hem wel. Plotseling gefladder en de vogel vloog met een kreet rakelings langs ons heen en ging iets verderop in een nog hogere boom zitten.

‘Hij groet ons,’ zei ik.

We keken allebei naar de zingende vogel.

‘Merel,’ zei Arthur, ‘we noemen haar Merel.’

Ik kauwde even op de naam.

‘Misschien is het een jongen.’

Hij had altijd een dochter gewild. Hij was er ook van overtuigd dat het een meisje was.

‘Wil je dan niet langs de lijn staan op zaterdag?’ had ik gevraagd.

Ja dat wilde hij wel en dat had hij altijd gedaan, want Merel bleek net zo voetbalgek als haar vader.

‘Ik heb Merel al een week niet gesproken,’ ik geef eindelijk Louise antwoord.

‘Stuur haar dan een appie, of heb je dat gedaan?’

‘Duh,’ ik weet dat ik chagrijnig reageer.

Louise zit er zo te zien niet mee. Louise zit nooit ergens mee, ze is verreweg het meest ongecompliceerde wezen dat ik ken.

Ik sluit even mijn ogen en kijk haar dan weer aan.

‘Is je behandeltafel al aangekomen?’

Ik heb geen zin de hele tijd te gaan zitten klagen bij haar, zo’n vrouw wil ik helemaal niet zijn.

Louise gaat enthousiast rechtop zitten en maakt een gebaar richting de achterkamer.

‘Nee, vanmiddag hoop ik. De apparatuur wel.’

‘Apparatuur?’

‘Pedicure, je weet wel om te slijpen en te polijsten.’

‘Oh je martelwerktuigen.’

Ze grinnikt.

‘Kom anders even langs vanmiddag, dan staat alles wel zo’n beetje op de goeie plek. Kan je het allemaal zien.’

Ik sta op.

‘Ja is goed, ik kom wel even proefliggen.’

‘Ga ik even aan je staan frutten.’

‘Nee joh.’

‘Ja joh. Ik heb een proefpersoon nodig, ik heb jaren geen klanten gehad. Ik kan bijvoorbeeld je wenkbrauwen verven.’

Ik kijk op haar neer. Haar blonde haar heeft ze is vakjes gedeeld en er met gekleurde elastiekjes in staartjes omhoog gebonden. Voor een 42 jarige vrouw is het een kinderlijk kapsel en toch past het bij haar. Femme fatale of Pippi Langkous, Louise is het allemaal. Ik ken niemand die zo met haar uiterlijk speelt als zij. Het is haar vak natuurlijk, maar toch.

Ze kijkt me vol verwachting aan.

‘Mijn wenkbrauwen verven?’

Onwillekeurig voel ik even aan mijn wenkbrauwen en schud dan mijn hoofd.

‘Gezichtsbehandeling van de week?’ vraagt ze hoopvol.

Ik stem in. Met de belofte die middag langs te komen om haar nieuw ingerichte schoonheidssalon te bewonderen neem ik met een zwaai van mijn hand afscheid.

Ik weet dat ze me nakijkt en slenter zo ontspannen mogelijk met opgeheven hoofd naar de zijkant van haar huis. Eenmaal uit zicht vertraag ik mijn pas en stop. Ik kijk op mijn horloge. Had ik niet langer moeten blijven zitten, misschien liep Arthur nog rond in ons huis. Mijn huis. Nee, ons huis.

Ik haal diep adem en loop verder. Als ik de hoek omsla zie ik tot mijn opluchting dat zijn auto verdwenen is. Op een drafje steek ik over, loop mijn tuinpad op en open de voordeur.

Het huis is stil. Mijn voetstappen klinken hol als ik de gang uitloop naar de keuken. Op de keukentafel ligt de ochtendkrant. Wat attent van Arthur om de krant voor me klaar te leggen.

Ik laat me op een keukenstoel vallen en staar naar de opgevouwen krant. Hoezo attent? Die krant lag natuurlijk in de weg op de mat, weet Arthur veel van mijn dagelijkse ritueel, hij was er nooit.

Het kostbare uurtje 's morgens dat ik altijd koesterde voordat man en kind uit mijn leven verdwenen is een pijnlijk uurtje geworden. Er ligt een lange lege dag voor me, pas om twee uur komt mijn eerste leerling.

Misschien moet ik gewoon doen wat ik altijd deed op dit tijdstip. Koffie zetten. Radio zachtjes aan. Een boterham smeren. Beginnen op de laatste bladzijde van de krant, want dat doe ik altijd, de krant van achter naar voren doornemen.

Mijn ogen dwalen door de keuken. Mis ik iets? Heeft Arthur iets weggehaald uit de keuken? Mijn blik gaat naar de keukendeur. Ik zou op onderzoek moeten gaan om te zien wat hij allemaal meegenomen heeft.

Ik besluit het niet te doen en sta op. Ik loop de keuken uit en ga naar de zijkamer om te doen wat ik het liefst doe als ik onrustig ben. Of verdrietig. Of boos. Ik neem plaats achter mijn piano en begin in gedachten verzonken te spelen. Met mijn ogen volg ik een tijdje mijn ritmische bewegende vingers en kijk dan op en verstar. De foto is verdwenen. De foto in het zilveren lijstje van een lachende Merel op veertienjarige leeftijd. Met een klap doe ik de klep van de piano dicht en sla mijn handen voor mijn ogen. Hoe durft hij!

Ik heb mijn haar net als Louise in een staart gedaan. En er weer uitgehaald. De scheiding van het midden naar links verlegd. Voor de spiegel bestudeer ik mijn gezicht. Met gespreide vingers haal ik een hand door mijn haar en doe het weer gewoon en haal dan mijn schouders op. Het schijnt dat verlaten vrouwen als eerste hun kapsel veranderen. Of doen ze dat pas als ze weer op oorlogspad gaan?

Ik draai me om en bekijk de woonkamer. Met veel gesjouw heb ik de bank aan de andere kant gezet en de twee kuipstoeltjes er op een haakse lijn naast. Het staat niet handig zo, ik heb mijn scheenbeen gestoten aan de lage tafel die ook op een andere plek moest.

Ik realiseer me heel goed waar die drang tot veranderen vandaan komt. Alsof ik opnieuw mijn geurvlaggen moet zetten in mijn eigen huis. Ook weet ik dat ik de meubels weer terug zal schuiven, want de kamer is er niet gezelliger op geworden.

Ik slalom om de stoeltjes heen, loop naar de zijkamer en ga op de kussens in de brede vensterbank zitten. Mijn lievelingsplek. Met de duim van mijn linkerhand begin ik de vingers van mijn rechterhand te masseren. Daarna steek ik beide handen in de lucht en buig en strek mijn vingers. Mijn ene hand doet pijn, ik moet ook geen zware bank tillen, straks kneus ik iets. Mijn handen zijn mijn broodwinning, als ik niet kan pianospelen kan ik niet lesgeven.

In gedachten verzonken begin ik in de lucht denkbeeldige toetsen aan te slaan, in mijn hoofd klinkt het intro van een Cole Porter Song. Ik sluit mijn ogen en schrik me wezenloos als in de keuken mijn telefoon afgaat.

Niet in staat me te verroeren luister ik naar de ringtoon. Wie zou het zijn? Merel? Zou ze eindelijk eens haar moeder terugbellen? Een vriendin? Louise? Of toch Arthur die komt melden dat hij zijn paspoort is vergeten te pakken. Ik heb allang gezien dat zijn paspoort nog gewoon in de bovenste la van de buffetkast ligt. Beetje vreemd dat hij dat niet meegenomen heeft.

De telefoon zwijgt en ik zit nog steeds in de vensterbank. Ik heb visioenen van Arthur die met zijn jonge vlam een romantisch weekendje naar Parijs wil en erachter is gekomen dat hij vergeten is zijn paspoort mee te nemen.

Ik schud mijn hoofd om die onzinnige gedachte te verdrijven en spring op. Stel dat het één van mijn leerlingen is die een afspraak wil verzetten. Of Louise die me voor een knijpsessie wil uitnodigen.

Het was Merel. Mijn hart maakt een sprongetje en ik wil direct terugbellen, maar dan wacht ik even. Nadenken. Niet meteen gaan klagen dat ik al een week niets gehoord heb. Ik denk terug aan mijn moeder Inez die er altijd in slaagde me bij de eerste zin al boven op de kast te krijgen. 'Oh je leeft nog' of 'Oh je neemt eindelijk eens de moeite je moeder te bellen.' Hoe vaak ik ook belde ik werd stevast begroet met verwijten.

Ik haal diep adem en om mezelf in de goeie mindset te krijgen glimlach ik en bel dan pas terug.

'Hey Mam.'

Ze klinkt vriendelijk.

'Hey meissie, whatsup?'

Ik bijt op mijn lip. Dat zeg ik normaal toch ook nooit, misschien ligt het er iets te dik bovenop.

Er valt een stilte.

'Waarom nam je niet op?'

'Oh, ik was de bank aan het verplaatsen en zat even klem.'

Niet helemaal waar, maar dat hoeft mijn dochter niet te weten.

'De bank verplaatsen?'

‘Ja, ik ben de woonkamer aan het veranderen en...’

Ze valt me meteen in de rede.

‘Nou je laat er geen gras over groeien hè,’ opeens klinkt ze bits. Mijn mond valt open en even weet ik niet wat ik moet zeggen. Dan uit de diepste krochten van mijn geest komt woede opborrelen. Mateloze woede. Wat insinueert ze? Dat ik blij ben dat Arthur opgerot is en dat ik nu lekker het huis aan het herinrichten ben naar mijn eigen wensen?

Kiest ze nu onomwonden de kant van haar vader, haar held, haar grote voorbeeld? Ik doe mijn ogen dicht en verbijt mijn woede. Negeren, denk ik, negeren dat commentaar van haar want anders zeg ik dingen waar ik later spijt van ga hebben.

Toen Arthur aankondigde dat hij verliefd was geworden op een ander en binnen een week weg was, woonde Merel net drie maanden op kamers in Utrecht. Door het vertrek van de twee mensen die mij het liefst waren in de wereld werd het fundament onder mijn bestaan weggeslagen. Het schijnt dat grotere kinderen net zoveel lijden onder een scheiding als jongere kinderen, maar Merel had zich tot nu toe afzijdig gehouden. Voor zover ik wist, want veel contact hebben we niet gehad de afgelopen weken. Ze had het druk met werkgroepen en haar eerste grote tentamen. Had ze gezegd.

Ik twijfel plotseling aan haar oprechtheid en heb het akelige vermoeden dat ze wel veel contact heeft met haar vader. Een vaderskindje is ze altijd geweest, kan het zijn dat ze mij de schuld geeft van deze situatie? Dat ik niet leuk genoeg was voor hem of zoiets?

Mijn gedachten slaan op hol en ik weet dat ik wat moet zeggen, want de stilte wordt pijnlijk.

‘Weet je Merel, je vader is een lul,’ zeg ik en verbreek de verbinding.

Waar komt dit opeens vandaan, dat had ik helemaal niet willen zeggen. Ik ga op de hoek van de keukentafel zitten met mijn mobiel nog in mijn trillende hand. Even overweeg ik terug te

bellen om de boel te redden. Had ik niet bezworen nooit een wig te drijven tussen Merel en haar vader? Arthur en ik hebben problemen en geen van tweeën willen we dat Merel daar de dupe van wordt. Ze moet er buiten blijven en niet het gevoel hebben partij te moeten kiezen.

Ik had niet moeten zeggen dat haar vader een lul is.

'Maar hij is het wel, een LUL,' lekker om dat hardop te zeggen. Ik bel niet terug, laat mijn telefoon op de keukentafel liggen en ga eindelijk op onderzoek uit. Wat heeft Arthur meegenomen en wat heeft hij laten liggen? Naar boven naar de slaapkamers. Op de drempel van onze slaapkamer kijk ik in het rond. Niets bijzonders te zien. Ja het bed is maar voor de helft beslapen, misschien moet ik 's nachts beide helften wat overhoop halen, want dit is een trieste aanblik. Op het nachtkastje van Arthur ligt zoals altijd een stapeltje boeken. Ik probeer me voor de geest te halen welk boek hij voor het laatst aan het lezen was, maar het beeld van Arthur, met een kussen in zijn rug en zijn leesbril halverwege zijn neus, is zo realistisch dat ik opeens tranen voel prikken.

'LUL,' zeg ik nog maar eens hardop, want dat helpt.

Mijn oog valt op de linnenkast die de gehele breedte van de kamer beslaat en ik zie dat de deuren aan zijn kant niet helemaal dicht zijn. Ik doe een stap de kamer in, maar bedenk me dan.

Met een paar grote passen steek ik de overloop over en ren de trap af naar beneden.

In de hal wip ik de huissleutel van het sleutelrekje en ga de deur uit.

Het is erg warm buiten. Ik loop in hoog tempo en algaauw voel ik het zweet onder mijn haargrens prikken. Eind mei en al zo warm, ik had een rok aan moeten doen of een zomerjurk. Ik slalom om slordig neergezette fietsen die om de zoveel meter in rekken staan. Amsterdam fietsstad. Ik sla de hoek om en steek de straat over richting winkelstraat. De supermarkt loop ik voorbij, ik heb niets nodig. Er is meer dan genoeg eten in huis, al sinds Merel op kamers is gaan wonen koop ik teveel eten. En nu ben ik alleen en eet bovendien nauwelijks iets.

Doelloos loop ik verder me afvragend wat ik hier in godsnaam loop te doen. Mijn veilige heerlijke huis gaf me opeens een beklemmend gevoel en in een opwelling ben ik het pand uit gevlucht.

Nu ik hier tussen de mensen loop voel ik me nog steeds ontheemd. De mensen die ik tegenkom zijn gewoon vreemden, maar ze voelen vreemder dan anders. Het lijkt wel of ik losgezongen ben van de rest van de mensheid, alsof mijn hersenen besloten hebben geen deel meer uit te maken van de wereld om me heen. Een vage onrust maakt zich van mij meester en ik merk dat ik sneller ga ademen, waardoor ook mijn hartslag versnelt. Dit voelt niet goed, ik vertraag mijn pas en draai me om, vastbesloten terug naar huis te gaan. Mijn oog valt op een bankje en ik besluit er even te gaan zitten om te zorgen dat ik mijn gejaagde ademhaling weer onder controle krijg.

Ik ga zitten en kijk om me heen. Het is druk op straat, niemand let op mij. Of toch wel? Een paar meter van me vandaan staat

een jongen van een jaar of zeventien, achttien. Hij filmt me met zijn iPhone.

Ik wend mijn blik af en kijk de andere kant op. Natuurlijk filmt hij me niet, waarschijnlijk maakte hij een foto van iets achter me. Ik kijk weer. Hij is een paar passen opzij gelopen en houdt nog steeds zijn telefoon op mij gericht. Op de één of andere manier land ik weer in het hier en nu. Ik merk dat ik rustiger ga ademen. Ik steek mijn hand naar hem op om te checken of ie mij inderdaad filmt of dat ik het me inbeeld. Hij houdt nog steeds met zijn rechterhand zijn mobiel voor zijn gezicht, zijn linkerhand gaat langzaam omhoog en hij zwaait terug.

Ik ga iets rechterop zitten en wacht af.

Als hij zijn telefoon laat zakken kan ik zijn gezicht zien. Ik ken hem niet. Het is niet toevallig één van mijn oud-leerlingen. De jongen lacht schaapachtig naar me en komt naar me toe slenteren. Ik klop uitnodigend op het bankje naast me en hij gaat zitten.

‘Was je me nou aan het filmen? Of maakte je een foto?’

Ik kijk hem van opzij aan. Een lange slungelige jongen met rossig blond haar. En sproeten, veel sproeten. Hij kijkt terug met een vreemde mengeling van bravoure en schroom.

‘Ja,’ zegt hij simpel.

Ik kijk om me heen. Ik weet niet waarom hij me filmt, maar ik ben de knul dankbaar.

Het beklemmende gevoel begint te verdwijnen. Ik zit hier op een bankje met een puber te kletsen en daar ben ik erg goed in. Met al die leerlingen die door hun ambitieuze ouders naar pianoles worden geschopt heb ik binnen de kortste keren een hechte band. En niet alleen omdat ik laagdrempelig begin met muziek die ze zelf mooi vinden. Ook hiphop kan je begeleiden op een piano.

Ik wacht even om hem in de gelegenheid te stellen uitleg te geven, maar hij zegt niets. Een tijdje zitten we in stilte naast elkaar. Het is geen vervelende stilte. Hij zit onderuitgezakt met

zijn lange benen ver voor zich uitgestrekt en zijn armen over elkaar heen geslagen. Hij straalt rust uit en iets van die rust gaat op mij over.

Ik ontspan en bestudeer de voorbijgangers. Het vrouwelijk deel van de bevolking heeft zo te zien wel goed naar buiten gekeken voordat ze zich aankleedden. Bijna alle vrouwen en meisjes dragen een rok of een jurkje en ik zie een eindeloze stroom witte lentebenen voorbij komen. Ik kijk naar mijn vale spijkerbroek en simpele witte T-shirt.

‘Word geen ma Flodder, nu Arthur je verlaten heeft,’ de waarschuwende woorden van Louise van de week ervoor echoën in mijn hoofd.

Ik neem me voor mijn kledingkast uit te spitten en de zomer-kleren klaar te hangen.

‘Ik ben aangenomen door de filmacademie,’ de slungel naast me doet eindelijk zijn mond open. Ik knik hem bemoedigend toe.

‘En nu ben ik bezig een soort van portfolio te maken. Ik heb materiaal nodig, je moet veel werk kunnen laten zien.’

Ik zie niet in hoe hij denkt zijn portfolio te verrijken met een filmpje van een vrouw van achter in de veertig die in de Beethovenstraat op een bankje zit te hyperventileren.

Hij kijkt me van opzij even aan. Ik glimlach.

‘Was even bang dat je een vlogger was ofzo. Wat ik niet begrijp is waarom ik op je filmpje moet staan.’

Hij gaat iets rechterop zitten en draait zich naar me toe. Ik zie het enthousiasme in zijn ogen gloeien. Met een breed armgebaar wijst hij op de bomen boven mijn hoofd.

‘Het licht is vandaag zo mooi helder. Kijk die hele lichtgroene blaadjes en dan die strepen zonlicht met daarin die dansende stoffjes.’

Ik leg mijn hoofd in mijn nek en kijk omhoog. Het zonlicht wordt gefilterd door het bladerdek van de grote iepen.

‘Filmacademie,’ zeg ik goedkeurend.

Ik hou van creatieve jonge mensen. Ik heb het wel eens geopperd bij Merel, maar natuurlijk koos ze voor een studie Rechten, net als haar vader.

‘Wat ik niet snap is dat je met je telefoon filmt. Heb je geen camera ofzo?’

Hij lacht, voor het eerst.

‘Ja, ja. Maar dit project heet *‘Nature by Phone’*, dus film ik alleen maar met mijn iPhone. Zit trouwens een prima camera in.’

Hij haalt zijn mobiel tevoorschijn en klikt ‘m aan.

‘Kijk.’

Met zijn tweeën buigen we ons over de beelden die hij net gefilmd heeft. Ik zie mezelf zitten, ongemakkelijk rechtop, rustig om me heen kijkend. Dan kijk ik recht in de lens en zwaai. Ik zie er best wel goed uit, mijn haar valt mooi over mijn schouders en van die afstand is de ongetwijfeld schichtige blik in mijn ogen niet te zien. Als ik langzaam mijn hand opsteek ziet het er zelfs relaxt uit. Boven mijn hoofd wonderlijke strepen zonlicht, dat heeft hij goed gezien.

‘Ik knip U er natuurlijk af hoor.’

Zijn laatste opmerking werkt op mijn lachspieren. Zit ik net mezelf te bewonderen word ik er rücksichtslos afgeknipt.

‘Welke richting? Regie? Camera?’

‘Misschien Sound Design.’

Nu heeft hij echt mijn interesse. Hij legt uit dat hij thuis al de beelden gaat editen en er dan geluiden bij zoekt. Of muziek.

Ik luister met plezier naar zijn plannen. Hij heeft overal goed over nagedacht.

‘Luister, ik ben muziklerares, piano. Als je op zoek gaat naar bijzondere muziekfragmenten dan kan ik je misschien weleens helpen. Hoeft niet, maar ik bied het je aan.’

Hij kijkt me verrast aan en steekt dan zijn hand uit.

‘Sjoerd.’

Lichtbruine ogen, rossig haar en sproeten. Natuurlijk heet je dan Sjoerd. Ik schud zijn hand en glimlach.
'Helena, en hou op met U zeggen.'

Met een paar zware dossiers onder zijn arm komt Arthur zijn kantoor binnenlopen. Met een zucht laat hij de stapel op de hoek van zijn bureau vallen en strekt zijn rug. Zijn schouders zitten vast, hij draait zijn hoofd eerst naar rechts en dan naar links om zijn spieren wat losser te maken. Pas dan ziet hij Sylvia in de deuropening staan en ze kijkt hem een beetje verbaasd aan.

‘Nekpijn,’ mompelt hij.

Ze doet een stap in zijn richting en even is hij bang dat ze zal voorstellen zijn schouders te masseren. Natuurlijk doet ze dat niet, zijn secretaresse is een zeer correcte, zeer beleefde dame op leeftijd.

‘Ik heb een aantal telefoontjes gehad. De meeste vragen heb ik afgehandeld, maar er zijn er twee die U dringend moet terugbellen.’

Ze had geweigerd hem te tutoyeren ook al was ze iets ouder dan hij.

Hij leunt tegen zijn bureau en fronst.

‘Moet ik twee vragen terugbellen?’

Hij weet dat ze dat leuk vindt, bekvechten over taal. Nog leuker vindt ze het als ze hem kan betrappen op een spelfout of één of andere taalblunder. Hij doet het soms expres om haar te plezieren, omdat ze dan een beetje uit de plooi komt.

Geen reactie dit keer, hun relatie is wat stroef de laatste tijd. Al sinds hij wat begon met Daphne een aantal weken geleden, loopt het niet lekker tussen hen. Het zit hem dwars, want hij kan er slecht tegen als privé en werk door elkaar heen lopen. Hij had dat altijd gescheiden gehouden. Thuis was thuis en

werk was werk. Helena was ook nooit het soort vrouw geweest dat hem op zijn werk stoorde. De zeldzame keren dat ze hem belde, had Sylvia haar altijd meteen doorverbonden, belangrijke vergadering of niet.

Daphne had daar allemaal geen boodschap aan, voor iedere scheet die haar dwars zat hing ze aan de telefoon. Eerst had hij die behoefte aan contact wel vleidend gevonden, maar zo langzamerhand begint het hem te ergeren. Hij neemt zich voor haar die avond uit te leggen dat hij liever niet op zijn werk gebeld wordt.

Sylvia loopt naar zijn bureau en pakt de dossiers op.

‘Van Ommeren en Tanaka moet u meteen even terugbellen. Van Ommeren eerst zou ik zeggen, want die klonk heel humeurig.’

Arthur loopt achter haar langs en gaat aan zijn bureau zitten.

‘Ja doe ik zo. Even een privé telefoontje doen.’

Ze snapt de hint en loopt naar de deur, maar niet nadat ze hem even misprijzend aangekeken heeft. Het irriteert hem, hij is niet gediend van haar afkeurende blikken.

‘Over een kwartier begint uw team meeting,’ zegt ze en doet de deur achter zich dicht.

Het had hem verrast dat Sylvia zo loyaal aan Helena bleek te zijn, die twee kenden elkaar nauwelijks. Daphne daarentegen had ze natuurlijk beter leren kennen in de maanden dat zij verderop in de gang in opdracht van zijn bureau een project had gedaan.

Arthur blijft naar de gesloten deur kijken en denkt na. Zijn secretaresse heeft niets te maken met zijn privé perikelen en hij zal dat op de één of andere manier aan haar verstand moeten brengen. Hij weet alleen niet hoe hij dat moet gaan aanpakken, want zonder Sylvia is hij niets.

Hij haalt zijn mobiel uit zijn broekzak en legt ‘m voor zich op zijn bureau. Vier gemiste oproepen. Tijdens het ochtendoverleg had hij zijn telefoon meerdere malen in zijn broekzak voelen

trillen en hij wist bijna zeker dat het Daphne was, aangezien alle werkgerelateerde telefoontjes via Sylvia liepen.

Hij vouwt zijn handen in zijn nek, draait zijn bureaustoel een kwartslag en kijkt uit over Amsterdam. De lucht is bleekblauw en onbewolkt op een paar witte condens sporen van vliegtuigen na. Toen zijn bureau een paar jaar geleden van de binnenstad van Amsterdam naar de Zuidas verhuisde had hij erop gestaan een kantoor aan de Noordzijde te krijgen. Het weidse uitzicht over Amsterdam vanaf de vijftiende verdieping blijft hem fascineren. Met zijn ogen volgt hij een KLM vliegtuig dat de daling naar Schiphol al ingezet heeft, in de verte volgt alweer een volgend vliegtuig. Hij bewondert het patroon van de vliegtuigstrepen en dan blijft zijn blik rusten op de wijken van Amsterdam Zuid.

‘Ik kan je in de tuin zien liggen,’ had hij destijds gekscherend tegen Helena gezegd. Er verschijnt een glimlach op zijn gezicht als hij terugdenkt aan haar reactie.

‘Oh ja? Hoe lag ik dan? Lag ik er een beetje ladylike bij?’

Hij gaat staan en tuurt schuin naar beneden. In het begin moest hij steeds de straten tellen om te weten welke straat de zijne was, intussen heeft hij een aantal aanknopingspunten ontdekt en kan hij precies aanwijzen waar ongeveer zijn huis ligt. Het huis waar hij niet meer woont. De gedachte veroorzaakt een weemoedig schokje.

Hij gaat weer zitten en pakt zijn mobiel en belt Daphne. Het gesprek is kort. Als ze hoort dat hij absoluut geen tijd heeft om met haar te gaan lunchen op het terras beneden verbreekt ze chagrijnig middenin een zin van hem de verbinding. Een ogenblik staart hij verbaasd naar het schermpje van zijn telefoon en schudt dan vol ongeloof zijn hoofd. Hoezo lunchen op een terrasje? Hij heeft wel wat beters te doen.

Hij legt zijn mobiel neer en gaat met zijn handen in zijn zakken voor het grote raam staan.

Als zijn telefoon weer klinkt leunt hij even met zijn voorhoofd tegen het koele glas en draait zich dan met tegenzin om naar zijn bureau.

'Merel' staat er op het schermpje.

Er verschijnt een brede glimlach op zijn gezicht en hij laat zich op zijn bureaustoel vallen.

'Merel!'

'Dag Pap.'

Er stroomt een warm gevoel door hem heen, zoals altijd smelt hij als hij zijn dochter Pap hoort zeggen. Als ze verder praat realiseert hij zich echter dat haar toon helemaal niet zo liefdevol is. Ze praat afstandelijk, kortaf.

'Ik heb vanmorgen Mamma gesproken. Ze vindt je een lul. En weet je Pap, dat vind ik ook.'

Hij is even van zijn stuk gebracht door haar woorden en door de onaangename klank in haar stem, maar voordat hij kan reageren heeft ze alweer de verbinding verbroken.

Verbijsterd leunt Arthur achterover in zijn stoel, zijn handen in zijn nek gevouwen. Zijn nu alle vrouwen in zijn leven kwaad op hem?

Door het zijraam zie ik vanuit mijn ooghoeken de donkerrode rhododendron in de achtertuin van Louise. Ik draai mijn nek iets verder om te zien of de roze struiken ernaast ook al in bloei staan, maar dan voel ik de handen van Louise die mijn hoofd vastpakken.

‘Je moet stilliggen.’

Ik kijk omhoog, haar gezicht hangt ondersteboven boven me en ik voel een lachkriebel opkomen.

‘Oh grootmoeder, wat zijn Uw ogen...

‘Ook niet praten, straks barst je masker.’

Louise verdwijnt uit beeld. Ik hoor een kraan lopen, gespetter en dan klinkt het alsof ze iets uitwringt.

‘Ga je de vloer dweilen?’

Louise verschijnt weer en legt zonder iets te zeggen een warme handdoek over mijn gezicht. De badstof voelt vochtig en ruikt vaag naar wasverzachter. Met de toppen van haar vingers drukt ze de handdoek aan en begint dan met lange halen het hard geworden gezichtsmasker van mijn huid te vegen. Ik pak haar polsen en trek de handdoek naar beneden. Ik snak naar adem.

‘Kan het wat subtieler. Ik stik.’

‘Te hardhandig?’

‘Als je zo uit het niets een handdoek op mijn gezicht duwt, dan denk ik dat je me wil bedwelmen, ontvoeren en in een donkere kelder opsluiten.’

Louise zucht.

‘Je leest teveel spannende boeken. Maar ok, ik zal het wat zachter doen. Maar je bent niet voor niets proefkonijn hè, ik heb dit in geen jaren gedaan.’

Met twee vingers doet ze wat crème op mijn wangen, kin en voorhoofd en begint het zacht in te masseren. Ik ontspan.

‘Dit voelt lekker. Weet je waar ik last van heb? Huidhonger. Niemand raakt me meer aan,’ ik zeg het als grapje, maar natuurlijk schuilt hier een kern van waarheid in.

Ik heb het nog niet gezegd of ik heb spijt van mijn opmerking. Louise is sinds drie jaar weduwe en bovendien kinderloos, als er iemand is die misschien last van huidhonger heeft is zij het wel.

Ik ben pas een paar weken alleen, hoewel Arthur me natuurlijk al veel langer niet echt aanraakte. Net als ik mijn mond opendoe om mijn klagerige opmerking met een grapje te relativeren, zegt Louise:

‘Ja, je voelt gespannen. Jij wilt lekker gemasseerd worden en ik moet oefenen. Win/win toch? En als je me te ruw vindt, dan geef je me maar een schop.’

Een tijdje zeggen we geen van beiden iets. Ze heeft intussen wat massageolie op mijn schouders gedruppeld en begint vol overgave te knijpen. Ik onderga het lijdzaam, ik weet niet of ze hardhandig is of dat mijn schouders zo vast zitten door de stress.

Mijn gedachten dwalen af naar de zomer dat Louise en Victor tegenover ons kwamen wonen. Hoe Arthur en ik ons afvroegen hoe het precies zat met die jonge mooie vrouw en die beduidend oudere man. De flauwe grappen die we maakten toen we ontdekten dat Louise een schoonheidsspecialiste was en Victor een zeer geslaagd zakenman. Grappen over massages met happy endings en over ouwe bokken en jonge blaadjes. We hadden het mis, daar kwamen we al snel achter toen we onze nieuwe overburen beter leerden kennen. Er was wel degelijk sprake van echte liefde en nee Louise had Victor niet aan de haak geslagen in haar schoonheidssalon. Ze waren elkaar op de groenteafdeling van de supermarkt tegen gekomen. Die ontboezeming van Louise brak het ijs tussen ons, want Arthur

en ik waren elkaar ook in de supermarkt tegen gekomen. Vanaf dat moment werd het een steeds terugkerende grap tussen ons. We werden vrienden.

‘Klaar,’ Louise verschijnt weer in mijn blikveld en houdt demonstratief haar handen met geknakte polsen in de lucht.

‘Zwaar?’ ik ga op de rand van haar behandeltafel zitten.

‘Ja, valt niet mee zeg, lamme handjes heb ik. Ik moet echt wat krachttraining gaan doen met mijn handen. Vroeger kon ik uren masseren.’

‘Ken je die oefening met lucifers? Of met stokjes?’

Louise leunt naast me tegen de behandeltafel. Ik leg uit.

‘Lange lucifer op je wijs- en ringvinger. Middelvinger er bovenop en dan duw je met je middelvinger de lucifer naar beneden tot ie breekt.’

Ze kijkt me van opzij aan en schiet in de lach.

‘Of anders...’ op dat moment gaat mijn telefoon die ik op een kastje aan de andere kant van de kamer heb gelegd.

Allerlei mogelijke bellers schieten door mijn hoofd, maar ik kom niet van mijn plek. Ik voel Louises onderzoekende blik op me rusten en haal in een berustend gebaar mijn schouders op. Als de telefoon eindelijk zwijgt, slentert ze naar het kastje en kijkt met haar hoofd schuin op het schermpje.

‘Sjoerd?’

Sjoerd! Enthousiast spring ik van de behandeltafel en ga mijn telefoon pakken.

‘Wie is Sjoerd?’

Ik kijk even op mijn telefoon, stop ‘m in mijn kontzak en pak mijn blouse van de stoel.

‘Ik heb een jongen ontmoet een paar dagen geleden. Sjoerd heet hij.’

Louise kijkt me met een half lachje aan.

‘Een jongen ontmoet? Nou jij laat er ook geen gras over groeien.’

Ik ben bezig mijn arm in mijn mouw te wurmen en stop perplex. Louise heeft een plagende uitdrukking op haar gezicht. 'Begin jij ook al. Je bent de tweede deze week die tegen me zegt dat ik ergens geen gras over laat groeien.'

Louise hoort de gepikeerde toon en mijn stem en trekt verbaasd haar wenkbrauwen op. Ik begin mijn blouse dicht te knopen en vertel haar over het zeer korte telefoongesprek met Merel.

'En toen heb ik haar weggeklikt. Niks meer van haar gehoord.'

Ik wil niet te dramatisch overkomen en probeer een zo'n luchtig mogelijke toon aan te slaan. In werkelijkheid loop ik al dagen te piekeren of ik mijn relatie met Merel onnodig heb verziekt. Ze heeft niet teruggebeld en ik heb ook niets ondernomen. Ik moet bekennen dat ik met smart op een teken van leven van haar zit te wachten, maar iedere keer als de telefoon gaat neem ik niet op. Eerst wil ik voor mezelf beslissen of mijn reactie op haar commentaar terecht was. Het ene moment ben ik tevreden dat ik eindelijk een keer heb laten blijken dat ik woedend en verdrietig ben. Tot dan toe had ik me groot gehouden, maar waarom? Merel is volwassen en iets meer steun van haar zou ik eigenlijk wel verwachten. Maar dan denk ik weer dat het beter is haar overal buiten te laten. Ze is net aan haar studentenleven in Utrecht begonnen en ik gun haar al het geluk in de wereld. Meegesleurd worden in een oorlog tussen haar ouders zal het laatste zijn waar ze behoefte aan heeft. Bovendien is Arthur altijd een zeer goeie, liefhebbende vader geweest, ik wil hem niet zwart maken.

'Ik ga er vandoor.'

Louise staat nog steeds midden in haar nieuwe behandelkamer en kijkt me nieuwsgierig aan. Ik kijk de salon rond, het ziet er allemaal heel professioneel uit.

'Ik betaal gewoon voor deze gezichtsbehandeling hoor.'

Ze schudt haar hoofd en maakte een wegwerpgebaar.

'Ben je gek. Ik zwem in het geld. Hou jij nou maar je hand op de knip, je kunt je geld beter gebruiken.'